

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5871/2018
16.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Светлана Стојковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Јевтовић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 553/18 од 07.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 553/18 од 07.08.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 2382/17 од 02.04.2018. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженој да на било који начин даље узнемирава тужиоца и наложено јој је да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство. Ставом другим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженој приближавање тужиоцу на удаљености мањој од 100 м и наложено јој је да се уздржава од приближавања тужиоцу на овој удаљености, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке је одређено да ће ове мере заштите од насиља у породици остати на снази годину дана и да се могу продужавати све док не престану разлози због којих су исте одређене. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.050,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 553/18 од 07.08.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду П2 2382/17 од 02.04.2018. године у ставу првом изреке и у делу става трећег изреке којим је одлучено да ће мера заштите од насиља у породици одређена ставом првим изреке остати на снази годину дана и да се може продужавати и у том делу је жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се одреди мера заштите од насиља у породици и забрани туженој да му се приближава на удаљености мањој од 100 м, те да се наложи туженој да се уздржава од приближавања тужиоцу на овој удаљености. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то против одлуке садржане у ставу другом и трећем изреке пресуде, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из члана 374. став 1. истог закона на коју се ревизијом указује, с обзиром да је другостепени суд правилно применио одредбе ЗПП-а које су од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су парничне странке биле у емотивној вези у периоду од октобра 2010. године до маја 2013. године. Након престанка њихове емотивне везе, тужена је почела да узнемирава тужиоца тако што га је неосновано пријављивала полицији и константно га узнемиравала путем мобилног телефона шаљући му СМС поруке увредљиве и претеће садржине. Тужилац је добијао претње са више претплатничких бројева, а највише са броја 063/..., чији је корисник тужена, због чега се више пута обраћао мобилном оператеру како би спречио даље узнемиравање од стране тужене. Тужена је такође вређала чланове породице тужиоца и његове пријатеље на друштвеној мрежи „Facebook“, а упућивала је и мејлове тадашњем претпостављеном тужиоца на ... износећи да је тужилац вршио недозвољене радње. Тужилац је променио радно место и сада је начелник Катедре за ... на Тужилац је једном приликом одговорио туженој „да би јој било боље да га остави на миру, као и његову породицу и пријатеље“, због чега га је тужена пријавила полицији наводећи да је он војно лице и да поседује оружје, па му је полиција одузела ловачку пушку, која

му је након осам месеци враћена. Тужена је током 2015. године поднела кривичну пријаву Вишем јавном тужилаштву у Београду због наводне пљачке њеног предузећа, а кривична пријава против тужиоца је одбачена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су односи странака дубоко нарушени и конфликтни, а да интезитет узнемиравања који је тужена показала завређује изрицање мере забране узнемиравања и мере забране приближавања тужиоцу на удаљености мањој од 100 м, због чега је с позивом на одредбе чланова 10, 197, 198, 199, 200. и 288. Породичног закона и члана 194. став 5. КЗ одлучио као у ставу првом, другом и трећем изреке првостепене пресуде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у ставу другом и делу става трећег изреке којим се регулише трајање мере предвиђене ставом другим изреке, сматрајући да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је нашао да су испуњени услови за одређивање мере заштите од насиља у породици забраном приближавања тужиоцу на удаљености мањој од 100м.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду у ставу другом и делу става трећег изреке и одбио захтев тужиоца да се према туженој одреди мера заштите од насиља у породици и забрани јој се да се приближава тужиоцу на удаљености мањој од 100 м, те да јој се наложи да се уздржава од приближавања тужиоцу на овој удаљености.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона је прописано да насиље у породици представља понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док је ставом 2. тачка 6. истог члана прописано да се насиљем у породици у смислу става 1. овог члана, између осталог, сматра нарочито вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Код чињенице да су парничне странке физичке удаљене, с обзиром на то да тужилац живи у ..., а тужена у ..., те да је неспорно да не постоје никакви физички контакти између њих, нити је током поступка утврђено да је тужена покушавала да се тужиоцу приближи или онемогућавала његово слободно и безбедно кретање на било који начин, по налажењу овог суда, правилно је другостепени суд закључио да изрицање мере заштите од насиља у породици забраном туженој приближавања тужиоцу на удаљености мањој од 100 м није оправдано и сврсисходно будући да тужена, иако је вршила вербално насиље над тужиоцем и психичко узнемиравање, није ни на који начин угрожавала његов телесни интегритет, нити је изазивала страх претњом угрожавања телесног интегритета тужиоца.

Указивање тужиоца у ревизији да сврха мера које се могу изрећи у складу са Породичним законом није репресија, већ да се ради о мерама које би требало да заштите жртву у смислу да се са насиљем престане, да се умање последице истог, те да чињеница да тужилац и тужена не живе у истом граду указује да мера забране приближавања тужиоцу на удаљености мањој од 100 м не би утицала битно на свакодневни живот и активности тужиље је тачно. Међутим, овај суд, као и другостепени, сматра да је одређивање опште мере заштите од насиља у породици забраном даљег узнемиравања, адекватно у конкретној ситуацији и довољно да утиче на тужену да престане са даљим вербалним и психичким узнемиравањем тужиоца, а да са друге стране пружи сигурност тужиоцу као жртви насиља.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност другостепене одлуке, одлучено је као у ставу првом изреке на основу оцлана 414. став 1. ЗПП.

Одлука из става другог изреке пресуде донета је у смислу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП, будући да тужилац није постигао успех са изјављеној ревизијом, те му не припада право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић